

Върховният административен съд, пето отделение, като взе предвид изложеното в жалбата, становищата на страните и доказателствата по делото, приема следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, от надлежна страна и при наличие на правен интерес, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С обжалваното решение АССГ изменя решение № 325/2012 от 11.03.2013 г. на Комисията за защита на личните данни в частта по т. 2, с което на основание чл. 10, ал. 1, т. 7, чл. 38, ал. 2 и чл. 42, ал. 9 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД) на Районен съд - град В. е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лв., като намалява същата на 500 (петстотин) лева и отхвърля жалбата на Районен съд - град В. срещу решение № 325/2012 от 11.03.2013 г. на Комисията за защита на личните данни в останалата ѝ част. Като е проверил законосъобразността на оспорения пред него административен акт, първоинстанционният съд е приел, че същият е постановен от компетентен административен орган в рамките на предоставените му правомощия, в изискуемата писмена форма, с посочване на правните и фактически основания, при спазване на установените в закона административнопроизводствени правила и в съответствие с материалния закон.

Решението на Административен съд София - град е правилно.

Приетата за установена по делото фактическа обстановка се подкрепя от представените от ответника с административната преписка и събраните в хода на процеса писмени доказателства. Правните изводи на съда са обосновани и се споделят от настоящия състав. Аргументирано е заключението на първоинстанционния съд за постановяване на решение № 325/2012 от 11.03.2013 г. от компетентен орган - Комисията за защита на личните данни (КЗЛД) в съответствие с правомощията ѝ по чл.38, ал.1 и ал.2 във връзка с чл.10, ал.1, т.7 от ЗЗЛД, в предписаната от закона форма, като съдържа всички изискуеми реквизити по чл.59, ал.2 от АПК, поради което е валиден акт. Обоснована е констатацията на съда за липса на допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаване на оспореното решение. Същото е постановено, след като на страните е дадена възможност да изразят становище и представят писмени доказателства (чл.36 от АПК). Административният акт е издаден след разглеждане на жалбата по същество в открито заседание съгласно чл.9, ал.4 от ЗЗЛД и чл.39, ал.1 от Правилника за дейността на КЗЛД и нейната администрация и е прието единодушно от членовете на административния орган (чл.9, ал.3 от ЗЗЛД). Законосъобразно е заключението на съдебния

състав за постановяване на решението в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби.

Като администратор на лични данни по смисъла на чл.3, ал.1 от ЗЗЛД жалбоподателят Районен съд - град В. има задължение да обработва личните данни на физическите лица в случаите, когато това е допустимо при наличие на поне една от изброените в чл.4, ал.1 от ЗЗЛД предпоставки и в съответствие с изискванията на чл.2, ал.2 от ЗЗЛД. Съгласно чл.23, ал.1 от ЗЗЛД администраторът на лични данни предприема необходимите технически и организационни мерки, за да защити данните от случайно или незаконно унищожаване, или от случайна загуба, от неправомерен достъп, изменение или разпространение, както и от други незаконни форми на обработване.

От представените доказателства съдът обосновано е приел, че е доказано допуснатото от оспорващия съд нарушение на 23, ал. 1 от ЗЗЛД, изразяващо се в това, че в качеството си на администратор на лични данни не е предприел необходимите технически и организационни мерки, за да защити данните на В.И.В. и М.Н.В. от неправомерен достъп и разпространение при обработването им и не е спазил предвидените Вътрешни правила за реда и начина на организиране на публикуване на информация на сайта на Районен съд – В. и постановените съдебни актове, както и в нарушение на разпоредбата на чл. 64 от ЗСВ, който изрично урежда публикуването на решенията на съда, като задължава съдилищата да публикуват актовете си незабавно след постановяването им на интернет страницата на съответния съд при спазване изискванията на Закона за защита на личните данни и Закона за защита на класифицираната информация, като в ал.2 е предвидено публикуването на актовете по ал. 1 да се извършва по начин, който не позволява идентифицирането на физическите лица, упоменати в тези актове, а ал.3 предвижда актовете по дела, които засягат гражданския или здравния статус на лицата, се публикуват без мотивите им. Този извод е направен след анализ на представените по делото писмени доказателства. По делото е установено, че личните данни на В.И.В. и М.Н.В. са публикувани на интернет страницата на съда без да бъдат анонимизирани, като не са предприети необходимите технически и организационни мерки за защитата им от страна на Районен съд - град В. Това се потвърждава и от представеното по делото становище вх. №П-6433/29.11.2012 г. от жалбоподателя до КЗЛД, където признава, че на интернет страницата на РС-В. е имало публикуван съдебен акт, в който не са обезличени изцяло личните данни В.В. и М.В. В административното и съдебното производство не са ангажирани доказателства от страна на Районен съд - град В., които да установяват, че съдът е предприел всички мерки за защита личните данни на лицата.

Доказано е, че такива са били взети едва след подаване на жалбата от В.В. и М.В. до КЗЛД.

При правилно тълкуване и прилагане на закона първоинстанционният съд приема, че като не упражнява контрол за препятстване от неправомерен достъп и разпространение при обработването на личните данни на М.В. и В.В. без тяхно знание и съгласие, жалбоподателят Районен съд - град В. допуска нарушение на чл. 23, ал. 1 от ЗЗЛД, за което законосъобразно административният орган ангажира отговорността му по чл. 42, ал. 9 от ЗЗЛД. Ето защо като достига до заключение за законосъобразност на административния акт и по тези съображения отхвърля жалбата, първоинстанционният съд постановява решение в съответствие със закона. Обжалваното решение е обосновано.

Изводите на съда за издаване на административния акт от компетентен орган, в съответната писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалния закон и неговата цел се подкрепят от всички събрани по делото доказателства.

Решението на Административен съд София - град е постановено при липса на допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила. В случая съдът прави анализ на събраните по делото доказателства, обсъжда доводите на страните и служебно проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 от АПК. Въз основа на съвкупната преценка на приетите по делото доказателства е направен извода, че решението на КЗЛД е законосъобразно. Предвид на изложеното настоящият съдебен състав приема, че решението на Административен съд София - град е валидно, допустимо и правилно, поради което следва да бъде оставено в сила.

Съобразно изхода на спора пред настоящата инстанция и направеното искане за присъждане на разноски от КЗЛД, жалбоподателят следва да бъде осъден за заплати на КЗЛД 300 лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение за един юрисконсулт. Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Върховният административен съд, пето отделение

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 22.07.2013 г., постановено по адм. дело № 3809/2013 г. на Административен съд София-град.

ОСЪЖДА Районен съд - град В. да заплати на Комисията за защита на личните данни, със седалище и адрес на управление град София, разноски по

делото в размер 300 /триста/ лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

**Вярно с оригинала,
секретар:**

ПРЕДСЕДАТЕЛ:/п/ Марина Михайлова
ЧЛЕНОВЕ:/п/ Илияна Дойчева
/п/ Мариета Милева